د لمبو کلی

د شعرونو مجموعه

اسدالله »زمری«

کال ۱۳۷۹/2000

www.sikaraam.com

د کتاب پیژندنه:

د کتاب نوم : د لمبو کلی
شاعر : اسدالله زمری
د چاپ تاریخ : ۱۳۷۹
لمړی چاپ : ۱۳۷۹
تیراژ : ۵۰۰ جلد

اهداء

زما سوځیدلو کلیوالو ته !

د انتیر نیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

www.sikaraam.com

سکروټې

دزړه تنور کې مې سکروټې دي بلېږي پسې
په سر پرتې مې درنې ګټې دي درنېږي پسې
د وخت ښپېرې راورېږي مې د روح په رخسار
په تن راوښتې راته ختې دي پلنېږي پسې

92/10/26

مینه او کرکه

دژوندانه دترخوزهرو....

له سرو وینو ډک دی !

دزمانی د کړاوونو په منګلو کښی ښکیل،

چی د دی سوی ګوګل تنګ محیط ئې لا ښکیکاږی

ورته حیران یمه زه

چی دی یوه موټی دغوښو اورګونو ټوټی،

ټولی نړی نه لادرنه او ستره

له ښو او ښکلو سره،او له بد یو ځینی

څنګه دا ستره مینه؟

څنګه دا لویه کرکه؟

سره یو کړی او ځای کړی ئې ده خپل زړګی کې؛

پدی وړوکی ځای کې.

ورته حیران یمه زه؛

ورته حیرانه نړی....

۲/۱۴/ ۹۳

www.sikaraam.com

د هجرت شپه

خدایه څومره دی اوږده د غم دا شپه شوه

له پیرۍ نه ئې اوږ ده هره شیبه شوه

ورته عمر د عیسی زغم د یونس را

چې مې ډکه د زړګې د زغم کا سه شوه

۹۳/۸/۱۷

افغانستان

اور پری بلٔ له پخوا نه خو اوس سکور شو
د نیستي غرېئی په درست جهان کی خپور شو
ټول د مرګ او بد بختی فریاد فریاد شو
خورې وطن مې، دی خوارې ولس ته ګور شو

۲۲/۸/۹۳

افغان مهاجر

لــه وطـن نـه لـری پـروت یـم لـکـه مـړي
د غــمــونــو تــور تـوفـان پـه مـخـه کړي
شی هر قدم چي ږدم غزي مـی پـه پـښو
یـتـړی د غـربـت د ژونـد ون بـارکړم سـتړی

۲۲/ ۸/۹۹

افغان ولس کړیکه

د کـالـه پـه انـکړ کـې راتـه مـرګـی شـــو
د کـلـو د سر دښـمـن مـې سـکـنـــی شـــو
نه مې وس د کوم پاڅون شته، نه د ناستې
د وطـن هـر یـو قـدم مـې تـورلـوګـــی شـــو

۹۳/۸/۲۲

د طاعون په کام کې

نه د مرګ د پنجو ښکار شوم نه ژوندی یم
د وطن د کنډوالو یو تور کودی یم
د غربت د طاعون کام کې یم لویدلی
په دې لوی جهان کې ټولو ته پردی یم

۸/۲۲/۹۳

سوال

په وطن مو راخپره توره و باده

په هر کور کې ده د مرګ او وير ژړا ده

د نوکرو نوکران مو باداران شول

خدايه دا مو بيا د کوم جرم سزا ده

۹۳/۸/۲۲

وطنه!

داد دځمکې په سر جوړ جنت:آلمان کې
لکه پروت چې یم دغم په تور زندان کې
نه غرېـــبې یـــې لیـــدو ته زما سترګې
همیشه دې یم وطـــنـــه پـــه آرمان کې
دتا مینې مې په ټــــول بـــدن ،اوربل کړ
د سوز چیغه مې خوره شوه په آسمان کې
ستا په یاد مې دزړه ویــنې و هــې داري
راته سوزي مې هډونه ســتا هجــران کې
چې به نوم دخپل وطن وربــاندې کيږدې
داسې ځای به پیدانه کړې ټـول جهان کې

۹۳/۸/۲۳

لويه خدايه

خـــليـــفه کـــړ تا پـــخپـــله په جهان کې
تا اشرف المخلــوقات کړ پـــه قـــرآن کې

اوس چې سوځی تل د رنګ، نژاد تو پير کې
دادی څه نــفرت ګـډ کړی پـــه انســـان کې

ورور دی وواژه دورور پـــه لاس په کـــرکه
داوحشت خو مونده نه شی په حيـــوان کې

چې دی ورک کړ د نيستۍ په تور ګرداب کې
څه ګناه دی وه ليــــدلی پـــه افــغـــان کې

کـــه دی جـــوړ زما وطـــن ځيـــنی دوزخ کړ
ماکـــړه ښـــخ د دی دوزخ په ګورســـتان کې

۹۳/۸/۲۳

د اوښکو تکل

تودې اوښکې مې له سترګو وهی داری
بـــنـــدوی ئـې نشـــی هیڅ د ښو باری
د نـــظـــر بـه مـــخ پـردي راته راکاږی
راتـــه ښـــئـــې دوطـــن دتـــلـــلو لاری

۹۳/۹/۱۴

د زماني ناخوالې

که هر څومی د ژوند شپې ورځې شی تیرې

ناخــوالــې د زمــانې مې نه شی هیرې

نــه سکون کــې په قراریم نه سفرکې

نــه پــوهــیــږم چې وتــښتمه چیرې

مرګ نــه نه لرمــه ویره هــیڅ قســم دې

چاپــیــر کړی یم دژوند دساتو ویــرې

دوطن خوږوالــی اوس راته څرګنــد شو

دغربــت بلا چی شوی رانه چاپیـــرې

دخــپل وران وطن ایره به پری ورنکړم

که هر څو مره شی ښکلاوې دلته ډیرې

۹۳/۹/۱۴

د وطن په یاد

که مې نصیب شي یو ځل بیا کله دیدار د وطن
غېږ کې به کښیکاږم هر بوټی او خار د وطن

د بل په ملک کې که جنت وي شپه مې نه تیرېږي
د نورو قصر نه بهتر دی تور مزار د وطن

تر څو به سوزم د غربت په تناره: المان کې
خدایه او به مې کړی په بوټو د ګلزار د وطن

ښکلی وطن، مغزور ولس مې نن تالا والا شو
ورک شو هغه چې ئې اخیستی دی ازار د وطن

زړه راته وائې چې ځه والوزه په غرو، رغونو
ګوندی پیدا کړی سر د روکی چیرته لار د وطن

ای د ملکونو خدایه !ای د دې دنیا مالکه !
کله به یو کړی د افغان ولس په کار د وطن ؟

۹۳/۹/۱۴

دلته او هلته

دلته چې وینم ټول وطن دی په ګلونو کې ډوب
یاد ته مې راشي خپل هیواد چې دی سرو وینو کې ډوب
دلته اسمان ته د ختلو تکلونه کیږی
زما ولس د شهیدانو په قبرونو کې ډوب
دلته د ژوند لپاره هڅې کیږی شپه او ورځ کې
هلته واره زاړه ، ځوانان دي ټول مرګونو کې ډوب
دلته مقام نه د انسان ستره نمانځنه کیږی
هلته هر څه دي د وحشت په تورتمونو کې ډوب
دلته ځاریږی، یو د بل نه تش د «مینې» په نوم
هلته دوه ورونه په کینو او نفرتونو کې ډوب
کله به ورسیږی پای ته د افغان غمیزه ؟
کله به هم زمونږ هیواد شي سرودونو کې ډوب

۱۹۹۳/۹/۱۶

آشنا

ته مې يې د مينې الهه ته مې مولا د زړه
ته يې تلوسه زما او ته مې يې ، سودا د زړه
ته د محبت د باغ ګلونو ته د رنګ جلوه
ته مې يې د ژوند بهانه ، ته مې مسيحا دزړه
ته ښکلې نغمه يې چې د روح په ګوتو جوړه يې
ته يې ترنم ، ته ترانه ، ته مې غوغا دزړه
ته د کوه قاف پرۍ او ته يې د جنت حوره
ته مې د خوښيو جام او ته مې يې سوما دزړه
تاته دې خوښې شي د دنيا او د عقبی نصيب
ته چې مې په غم د زمانې کې ئې اشنا د زړه

۱۹۹۳/۹/۱۶

جنت او دوزخ

دې آزادۍ نه خپل زندان ښه دی
له دې ګلشن نه خپل ډېران ښه دی
که جرمنی دی د دې ځمکې جنت
ترینه دوزخ: افغانستان ښه دی

۱۹۹۳/۹/۱۸

د نیشې خوند

ځان مې په خم کې د شرابو لمبول غواړم
دا ډیر غمونه د دنیا لړ هیرول غواړم
د عمر تږی، د زمان د دښتو ستړی کوچی
یو ځل مې ژوند کې دغه تنده ماتول غواړم
ځینو ته یو څاڅکی شراب هم د کاسو ځای لري
زه یې موجونو کې د خپل سر آزمویل غواړم
یم له ساقي نه پوروړی د شرابو یو جام
د بل له پاره یې د ځان مریې کول غواړم
خمار ځپلي ته معلوم دی سچه خوند د نیشې
د زړه په ژبه د مغزونو پوهول غواړم
سترګه د جام که د مینا لاری ته تکه سره شوه
زه یې د سرو شونډو خندا کې ښکلول غواړم
کومه نغمه چې خدای ځای کړې د ښیښې په خوله کې
د احساس غوږ باندی یې روح ته اورول غواړم
د سرو شرابو لړ غندل هم نا پوهي ده ډیره
هوښیار سړی یمه په سر یې اړول غواړم

۱۹۹۳/۹/۲۱

هلته او دلته

هلته له هری خوا باران غوندی مرګونه اوری
دلته چې هر لوری ته ګوری سره ګلونه اوری
هلته لمبی او لوګی خیږی د افغان له کوره
دلته فضا ،ځمکه ، اوبو باندی عطرونه اوری
هلته د وینو تور سیلاب دی ټول ولس اخیستی
دلته اختر دی، د ژوندون ښکلی رنګونه اوری
هلته د اوښکو په توفان کې یو ولس ډوبیږی
دلته کوڅه په کوڅه، کور په کور خوندونه اوری
هلته توپک غږیږي ، ژبه د انسان ګونګه ده
دلته د سولی سیوری خپور دی سرودونه اوری
هلته کړیږی انسانان د جنګ په سره دوزخ کې
دلته په دې دنیا هم واړه جنتونه اوری
هلته نازل هم د خالق هم د مخلوق غضب دی
دلته د قهر پر ځای هم د خدای رحمونه اوری
هلته سوځیږی د کلتور پښې د جهل اور کې
دلته د شرق له وریځو جوړ لوړ فرهنګونه اوری
ای د افغان ستره ملته لږ را وخوځیږه !
په تا د پلار او د نیکونو پیغورونه اوری

۱۹۹۳/۹/۲۳

د وحشت دیو

دا څه حالت دی چې دې نوی چنګیز راوسته په کور د افغان
دیو د وحشت دی یاغی شوی په هر لور د افغان
هر څه تالا کړل ددې سپینې بلا سرو لاسونو
ګور کې ناارامه دی هر پلار او هره مورد افغان

۹۳/۹/۲۹

د زړه سوز

که مې یوه شیبه د زړه سوز کوم قلم وا خلی
لکه د شمعې به اور، سر نه تر قدم وا خلی
چې هم جهان ، هم مې جانان له ځانه ورتلم
څوک به زما له اوړو دغو مره درونږ غم وا خلی
یو ځل به نه شی د مراد غوټۍ ګلونه کله
د ژوند نیالګی که مې د غم له اوښکو نم وا خلی
د حوادثو توفانونو مې کړه کړله ملا
څراغ د عمر به مې څنګه تاب او دم وا خـــلی
د حسرتو پنجې به راکاږی مرئ د امید
د زمانی دیو چې مې هیلو ځـینـې دم وا خلی

۹۳/۹/۲۹

د حسرت اوښکه

او ښکه د حسرت چې د غم سترګې نه جدا شوله
سوز ته د زړګي یې په ژړا خپله ژړا شوله
و دریده، وریږدیده، وښوئېده خاوروته
سترګو د احساس ته د ماتم د مخ ښکلا شوله
عمر ته یې، نیم نفس ،خندلو ته خوله جوړه کړه
شوندې یې تړلې وې چې لاړله فنا شوله
جوړه ترانه شوه د بسل مرۍ کې بنده وه
ښکلې دردانه شوه د صدف د زړه بلا شوله
پټې تویوه اوښکې زمریه د ګوګل تل ته
اور به ورنه واخلې که خبره تری دنیا شوله

۹۳/۱۰/۱۲

زه

سره اوښکه د غم وم چې په مخ د دنیا پریوتم
پرخه د سحر شومه په غرو او صحرا پریوتم
یو سوی فریاد وم له درد من زړه نه را پورته وم
دود د اوسیلو شومه په مخ د رڼا پریوتم
مات ساز د ماتم وم د ویر کور کې غږېدم غلی
سوز د غمجن زړه شوم په لیمو د ژړا پریوتم
هیره افسانه وم له غوږونو او له خولو پاتی
پټه خزانه شوم وران انګړ کې د چا پریوتم
لوند ثیری ګریوان وم د زخمي ټټر په وینو سور
ثیری لنګوټی شوم په اوږو د ګدا پریوتم
زه د مات بانه په خیر اغزی د چا د سترګووم
تور لا چي لونګ شوم، خو اوربل نه جدا پریوتم
بخت دی که تقدیر او که خالق مې ځوروی ثله؟
غیږ کې د جانان که بی خبر له عقبا پریوتم
مست ګرځي یارانو د خوښیو پیمانې په لاس
خیر دی که زه لاړم په پنجو د بلا پریوتم

۹۳/۱۰/۱۵

په مینه

جانانه راکړه د سر و شونډو پیمانه په مینه
چې کړمه هیره د غمونو زمانه په مینه
د شونډو جام کې دی د مینې شراب راکړه په خوند
د حسن شمعې چې دې شمه پروانه په مینه
راکړه عسل د خوږو شونډو درنه وګرځمه
راته مې ماته کړه د تریخ ژوند زولانه په مینه
مست مې کړه داسې چې خوښیو کې شم ډوب له شوقه
څو درته واوروم د مینې ترانه په مـیـنـــه
راکړه چې ماتې نه کړم بیا کله توبې له میو
څـو پاتې نه شي د شرابو بهانه ، پـه مـیـنه
ته یې شراب،ته یې د بنګو پیاله ، ته یې سوما
د تا له پاره یم دیره په میخانه پــه مـیـنـه

۱۰/۱۵/ ۹۳

آنچه خوبان همه دارند تو تنها داری

ستا د مینې په هر خم کې ډېر سوزونه ،ډېر خوندونه
ستا د حسن په جلوو کې، سرې سکروټې-انګارونه
ستا د قهر په انګار کې، د عاشق د سوځیدو اور
ستا د ناز په لطافت کې د وریښمو خروارونه
ستا د مخ د رنګ په باغ کې، د ګلونو باغچې ټولې
ستا د زلفو په تیارو کې ، توری شپې او تورتمونه
ستا د سترګو په ګردش کې،ددنیا د خوځیدو راز
په ښکلا کې یې ویدې دې هوسۍ ګانې، نرګسونه
ستا د غاړې له مینا نه، د مینا غاړه ده ماته
ستا د قد په رسایۍ کې ټولې سروې-شمشادونه
ستا د غږله ولولو نه، زما روح ته آرام راشي
ستا د سرو شونډو په خوند کې دي سوماوې، شرابونه

۹۳/۱۰/۱۵

برخه

د خوښۍ برخه کې مې غم وليږه
ما غمځپلي ته همدم وليږه
بل چاته نه ټيټيږي لويه خدايه
زما سجدو ته يو صنم وليږه !
له وچ ګوګل نه مې لمبې جګيږي
لږ يې تسل: د اوښکو نم وليږه
د زړه داغونه بل علاج نه لري
ورته د خپل وصل ملهم وليږه
ستا د هجران لحظې کلونه ښکاري
يا خپله راشه ، يا لږ زغم وليږه
چې مې د ژوند اسره دتا مينه شوه
اوس يې بقا ته خپل کرم وليږه

۹۳/۱۰/۲۱

شیبې

څومره شوې اوږدې د انتظار شیبې
ورکې شوې تیاروکې د سهار شیبې
وصل که هجران که دواړه سوځي ما ؟
کومې دي خاونده د قرار شیبې ؟!
محوه دې ومه زه ، په تلو دې پوه نه شوم
څومره دې خوږې وې د دیدار شیبې
ما درته د زړه دراز ویل غوښتل
لاړې مې له لاسه دا ظهار شیبې
څو مې دی لیمو کې ستا تصویر تازه
ښکاره راته هر وخت د بهار شیبې
یو ځل که دې بیا په سترګوووینم
ستا د هجر ورځې دې ددار شیبې

۹۳/۱۰/۲

د سیند پري

چې مې د او ښکو په موجونو کې پیدا کړلې ته
د سیند پري وی ما د خپل عشق مولا کړلې ته
د جنت حوره د بش ر په بڼه راغلې ماته
ما د ژوندون و ترورږمیو ته رڼا کړلې ته

۹۳/۱۰/۲۵

ویره

اوښکې مې په مخ چې د هجران له ویرې غلې ځي
زړه ته مې څه وایې په ګریوان له ویرې غلې ځي
شور د محبت مې دې ساتلی په مغزو کې پټ
کریکه د جنون مې په بیابان له ویرې غلې ځی
سترې شوم لټون کې ستا ثاني مې پیدا نه کړله
سترګی مې په ننګ د دې ارمان له ویرې غلې ځي
تا چې یوه ورځ کله ونه وینم سوځیږمه
چیغه مې له سوزه تر آسمان له ویرې غلې ځي
اوښکو غمازي کوله ، موړ دی په دیدن نه شوم
تنده د دیدار مې په شریان له ویرې غلې ځي
ویره مې د تا د پاکې مینې رسوایې کې ده
ما رسوا نه ویره په میدان له ویرې غلې ځي

۱۰/۲۷/۹۳

د زړه لمن

د زړه لمن کې مې داغونه پراته
پکې جهان جهان غمونه پراته
د لیو نتوب له کاڼو ډکه ښکاري
که دي د تا د مینی غرونه پراته
هری اداء دې دی پرې اور بل کړی
له هره نـــازه دې ګلونه پراته
چې مې ځولۍ کړله د وصل خیر ته
ورکې د اوښکو امیلونه پراته
اور ئې اخیستی دی له خپله لاسه
ورته دې سوي ارمانونه پراته
لړ دی قدم پکی په پام جګوه
دلته د هیلو دي مات زړونه پراته

۹۳/۱۱/۱

د مرګ ګواښونه

ای د جنت حورې ته که ما باندې نازونه کړی
زړه ته مې پام ساته ،مات د هیلو به مې زړونه کړی
تا چې له غرور نه د لمر تیک په تندي وواهه
خو به را خــپاره په دې سوالګرو تورتمونه کړی
تانه که جلوی د پسرلیو رنګ او بوی آخلی
پام ! چـــې او سیلي مې د خزان ساړه بادونه کړی
لاس د لوټماری که د زړښت اوږد شو د تا په لور
ماتـــــه ځوانیمرګ به ټول د وصل تکلونه کړی
راشه چې امید مې ژوندون په پښو ودریږی
څو به په فراق کې ماته ژوند د مرګ ګواښونه کړی

۹۳/۱۱/۱

خاورې

کله چې له خاورو سره خاورې مې هډونه شي
هره یوه ذره به ئې ستا راتللو ته ګلونه شي
ګرد زما د خاورو که دې پریوت د رخسار په ګل
خاورو کې به سره ، زما له شرمه رخسارونه شي

۹۳/۱۱/۲

داد

که سُوری مې له حالاتو نه لړمون دئ
رانه ورک نن او سبا او که پروندئ
خو چې ته مې ئې په خواکې زما مینې
له خوښۍ او څوکالۍ مې ډک ژوندون دئ

۹۳/۱۱/۲

دلمبو فواري

ای بې روحه ، بې احساسه سړې ځمکې !

داسور اور د دې ساتــلی څـله زړه کې؟

فـــواري بـــه دلمــبـو وي جوړي کــړې

چې مې مور کښېيوته ستا په تياره تـله کې

۹۳/۱۲/۱۰

د مور د مړینې سوال

په محشر کې چې ژوندی بیا ټول جهان شي
هر مخلوق لپاره جوړ ستر امتـــحان شي
زه بـــــه سوال د خــپلې مور ور ځنی وکړم
خپله خدای به می ځواب ته هک حیران شي

۹۳/۱۲/۱۰

تعجب

په یوه سپرغۍ مې چیغه ځي آسمان ته

په یو وور خوږ وایم اور ورکړم جهان ته

ښکه دود او ایره نــه شو دمور مرګ کې

زه حیران یمــه داخپل ناتـــوانه ځان ته

۹۳/۱۲/۱۰

د مور په غم کې

ای سیندونو زه له تاسي نه حه غوارم !

ټول شی وچ چې زه د مور په ویر کې ژارم

که مې ډوبه شوه دنیا اوښکو کې ټوله

زه ګرم نه یم چې ئې په غم له ځانه لاړم

۹۳/۱۲/۱۰

په خپل کور کې مسافره

مسافره ورنه لاړل اولادونه
شوه یوازې، لور په لور ئې کړاوونه
نه څوک پاتې شول چې وئې پوښتي حال تری
چې ټکور ئې کړي د زړه ژور زخمونه
نه چې پاکې ئې کړي ترمې ترمې اوښکې
په زخمی روح باندې ئې وا وښتل غمونه
تنګ ګوګل کې ئې نفس په سوځیدو شو
په بیمار بدن ئې راغلل سخت دردونه
په سختیو کې ئې ویلی حوصله شوه
شول ئې بند سوی سینه کې فریادونه
بیکسۍ کې مرګ تری هم حیا ونه کړه
نامردۍ کې ئې پرې وکړل ګوزارونه

۹۳/۱۲/۱۰

زما مور

ددنـــیا غـــمـــونه ئـــې واچول په زړه کې

زراغـــزی شول ورته شـــنه په هریو پله کې

دمرګـــی بلا پـــرې نـــه ښـــوده نفس ته

دزړه پاتې ئې شول په زړه ،دخولی په خوله کې

۹۳/۱۲/۱۸

زما دعا

تور لـحـد دې څراغانشه زما مــورې
په محشر دې مل سبحان شه زما مورې
جنــتــونه دې پښو لاندی پــراتــه وه
په فردوس کی دې مکان شه زما مورې

۹۳/۱۲/۲۱

زما قسمت

ای خاونده ددې دواړو جهانونو
لوغړن کړم دژوندون ډیرو غمونو
بې له او ښکو مې بل څه نه دي لیدلي
کړ مې ستوني خیری ډیرو فریادونو
د ځوانۍ په فصل پوه نه شوم چې کوم وو
یم ګیر شوی د زړښت په عذابونو
زما برخه خوشحالي دی کړه دنورو
کړ نصیب دې زما غم د څو نسلونو
دې انصاف ته زه حیران یمه خاونده
کړ قسمت دی راته ډک له ماتمونو
چې به کله لا رڼا په ما دا شپې شي
نور خو وړوند کړمه بی پایه تورتمونو

۹۳/۱۲/۱۹

ددنیا غمونه

ځوروي مې د دنیا غمونه څومره ؟
خوځوي مې د زړګي دردونه څومره؟
د غربت په مصیبت کې یم ګیر شوی
سوځوي مې د نیستۍ اورونه څومره؟
د ژوندون خوښۍ مې ونه لیدله کله
ډوبوي مې د وحشت موجونه څومره؟
ددنیا په مخ په توره جامه ګرځم
شرموي مې دعقبا ننګونه څومره؟
نه شوم یار او نه اغیار د چا په ژوند کې
کړوي کې د خپل ځان فکرونه څومره؟
چې به کله لا رسیږي خپل آخرته
دردوي مې هر نفس ، هڅونه څومره ؟

۹۳/۱۲/۲۱

وطن سوزان

بریتونو وطن وسوزاوه ږیرو او

څه بې دینو څه د دین ټیکه دارانو

راخپری وی تر څو دغه توری وریځی

باران د تودو وینو سور خود به اوری

۹۴/۱/۴

شراب

ځکه نوم ورباندې ایښی چا «شراب» دی
چې ترکیب کې یې څه« شر» او یو څه «آب» دی
لا دې شونډو ته ور وړی یو ګوټ نه وی
چې جوړ کړی دې دی شر تللی دې آب دی

۹۳/۱/۱۸

یو بل زړه

ای خالقه د هــرڅه د قسمتونـــو
ای ویشونکیه د خوښیو او غمونو
راته راکړه یو بل زړه پاتی ژوندون ته
زوړ مې ویلې شو له ډیرو کړاوونو

۹۴/۱/۱۸

بر تر بور

هر سحر مشرق په خپلو وینو سور دی
د تاراج او تباهۍ یو بل تنور دی
د مغرب لمن دده په وینو سره شوه
دی یې ستر خوني دښمن او بد تر بور دی

۱۸/۱/۹۴

د هیلو کلی

راشه ته زما د سوی زړه کور به شه
ښکلې هیلې په خپل کلي کې دیره شه
د صدف په څیر به خپلی وینی درکړم
ته زما د آرمانونو دردانه شه

۹۴/۲/۲۷

لاشخور

د وطن په تن مې بل د جګړې اور دی
سو ځيدلی د زوی مرګ کې پلار او مور دی
د وحشيانو پاچاهۍ کې هر څه لوټ شول
مجاهد مې د مظلوم ولس لاشخور دی

۹۴/۲/۲۷

پرله پسې فاجعې

اور دې بل کړ د افغان ولس په کور
څه دې کیو سته بیا تل ته د تورګور
آواره دې د جهان په هره خوا کړ
خدایه څه به لا وروښیېٔ ته نور ؟!

۹۴/۲/۲۸

د وطن پسرلی

پسرلی دی هره خوا ګلان غوړیږي
د رنګونو او ښکلا محشر جوړیږي
زما وران وطن کې ګل او شنیلی نشته
چې د وینو سور باران پری راوریږی

۹۴/۳/۱۹

محشر

غړیدلې ده شپیلۍ د ستر محشر
چې وطن شو د افغان زیر او زبر
هر انسان دی پکې څو ځلې مړ شوی
هرې لوېشتې نه جوړ شوی دی سقر

۹۴/۳/۱۹

خوار شوی افغان

خدایه څنګه دې کړ ، خوار عظیم افغان
چې نوکر شو دایران او پاکستان
دوی چې نه نیول هیڅ چا په نوکرۍ هم
دې بې ننګو کړل زمونږه باداران

۹۴/۳/۱۹

د مجاهد له لاسه

دی د سوال کترې ته ناست اوس ستر افغان
ده محتاج کړ د ایران او پاکستان
لعنتونه د تاریخ پری را اوریږي
مجاهد شو بې غیرت او بې ایمان

۹۴/۳/۱۹

وطندارته

وطنداره له سوري زړه نه دې جار شم
ستا د هرې سلګۍ سوز ته سورانګار شم
د وطن او هر عزیز په داغ کې وسوې
کاشکې ستا د درد دوا ته لږ په کار شم

۹۴/۳/۱۹

زما اوښکې

د زمان تيارو ته اوراخلی ، رڼيږي
دغمو اورته سوځيږي او بليږي
زما اوښکې بې قيمته دردانې دي
په هر درد کې مې د زړه په حال پوهيږي

۹۴/۵/۸

بی چارګي

بار د ژوندانه مې راته ماته غبرګه ملا کړله
يار مې هم له څنګه شو ګوښه ، راته ئې شا کړله
څه به پّه تودو اوښکو د زړه سکروټې توروم(۱)
کله چا ژړا د لوغړن د ټپ دوا کړله؟!

تورول=لمسول/راوينښول

سوی ګلبوټي

زمونږ اوښکو سمندر قوی څپه نه لري ؟!
که مو د غم ونه په دې ساحل ریښه نه لري ؟!
ماو یل دنیا به په سر واخلي د جنون په لاسو
خو مو د کریکو سوز د چا غوږ ته اسره نه لري
اوس به یې ایستی وه زوږ بیخ د غم لړلې نړۍ
خو مو تو فان د اوسیلیو ولوله نه لري
د ژوندانه لاری تړلې دي زموتږ کیږدۍ ته
خو د مرګونو قافله بل ځای دمه نه لري
پریږده چې وسپړي زمونږ د ژوند اغزی ګلونه
زمونږ د ملک سوی ګلبوټی خو نوده نه لري

۹۴/۱۲/۱۲

د سوځیدو سوال

کنګل کې و سوځم که په لمبو کې و سوځم ؟
حیران یم چې د ژوند کومو لمحو کې وسوځم ؟
بندي یم ددنیا د نا خوالیو په زندان کې
تر څو ددی تنور د اور څپو کې و سو ځم ؟
دردونه ، حسرتونه ، ارمانونه، سل غمونه
د کوم یو په لمبو د چا ایرو کې و سوځم ؟
خوږلن د محبت کې لوغړن د وخت غماز کړم
ددې کان د یا قوت کومو جلوو کې وسوځم ؟
ته څه د خیال جهان ته د خیالونو په څپو کې
ما پریږده چې د وخت رڼو لیمو کې و سوځم
که خاوری او ایرې شمه ، وجو د مې پو پناه شي
دیدن ته به د تا ، په تپېدو کې وسوځم
د حسن دې تو فان ته د یو زړه دودول څه دي
راځه چې سر تر پایه یې پښو کې و سوځم

۹۴/۱۲/۱۲

ننګ

ننګیالــیــو تــه خو دغه ژوندون ننګ دی
په نیکونو ئې لــه نـنګه ګــور هم تنګ دی
غلامان دی شول ځوانان او پیغلی مینځې
د افغان ولسه وخت دی دغــورځــنګ دی

۹۴/۱۲/۱۳

دنفاق ثمر

افغانانو سره یو کړی خپل لاسـونه

ســره وشلــوی د شــرم ځنـځیـرونه

دنفاق ثمر مو ولیدد پـــه ســـتـرګو

د دې شوم نیالګي راوباسئ بیخونه

۹۳/۱۲/۱۹

افغانه پاڅه

پاڅه پاڅه ای افغانه په پښـــو شه !

لړپه فکر کې د ننګ او د پــښـــتو شه

د دیوانو د داړلو غابښ ور مــات کړه

ژغورندوی د خپل ټا تو بی او بچو شه

۹۳/۱۲/۱۹

ننی مجاهد

د فساد استاد ، د جهل ښه شاګرد دی
لوی قاتل ، و حشي حیوان او ښه زاهد دی
د پردیو ښه غلام د ځان دښمن دی
ښه یې و پېژنئ دا شئ مجاهد دی

۹۴/۱۲/۱۹

جرګه

ناخوالی دې زما چې په ســـلګـــو مـــنلي دې
دتاتـــــر خې ګیلې ما په لیـــــمــــو منـلي دي
د وصل د کعبې زیارت دتاچې مـــــــې نصیب شو
میرې مې د دې لارې په باغو مـــنـــلــــــی دي
سفر دژوندانه کې چې مې ستاستر ګې ډیوي دي
تیاری مې د سختیو په سپـــیدو منـــلــــي دي
د تـــا سلامتـــیا ته په ورو ورو دودیدل څه دي
ما ســـول دتـــا نـظــــــــر ته په لبو منلي دي
د میـــــنــــی اندازه دی یو زمـــا زړګی ته لګی
چـــــی غــــرونـــه د دنیائی په اوږو منلي دي
له زړه نه دې قربان شم چی زما غمو نو وخـــوړ
خوښـــــــی دې هم زما پـــــه مسېدو منلي دي
د هیـــــلو د کاروان جرس د عـــذر پړه غواړی
رتـــــــلي دګنـــــا هـــــو پـــه جـر ګو منلي دي

د غرب شفق

دا د شرق دو ینو رنګ دی چې د غرب په لمن ښکاری
دا د شرق تالا ګلان دي چې د غرب په لمن ښکاری
د سپیرو میرو په تاو کې ، هلته هره تیږه سوځی
دا د شرق د مټ قوت دی چې د غرب په عدن ښکاری
د باروتو تور لوګی دی ،چې د شرق له کاله خیږی
د لمبو روښانه رنګ دی چې د غرب په ګلشن ښکاری
د جلی د او ښکو موج دی چې بهیږی په دوناو کې
د پا میر د سر شمله ده چې د غرب په بدن ښکاری
د افغان -هندو په وینو هندوکش- ایوریست غرق شول
د کشمیر دنافی بوی دی چې د غرب په ختن ښکاری
د ویتنام- کوریا په تن لا د بمو نو چری ښښی
د چیچن-ایران انسان دی چې د غرب په خوږلن ښکاری
ورغلی سره نه دی د عرب د زخم شونډې
د تاجیک- سیلون مړزوی دی چې د غرب په درشن ښکاری
د راکټو قافلی دي چې روانې دي تل شرق ته
دا دوینو تور امیل دی چې د غرب په ګردن ښکاری
د جنګ اور باندی ئې جوړ کړ ، له دنیا ځینې دوزخ نن
د ګناه نه ډک جنت دی چې د غرب په وطن ښکاری

۹۵/۱/۲۰

ځرنه

بیا د ی په سترګو کې د وصل تلوسې وکړه
بیا مې دزړه په سر ، داور بلې لمبې وکړه
بیا راته راکړه د ژوندون اوبه د شونډو جام کې
بیا مې د مړو هیلو په قبر ، ولولې وکړه
بیا دی د غږ په ترنم باندی عالم ژوندی کړه
د اسرافیل غوږ کې د مینې ترانې وکړه
بیا دی رسا ونه د عمر باغ کې وغوړوه
بیا د شمشاد په تن د سره حسرت نودې وکړه
بیا د خپاره کړه د ویښتو د ولونو ټول ګلونه
بیا په دنیا باندی د رنګ او بوی غنچې وکړه
بیا دی د حسن مرغلرې په نازو وپییه
په ټولو بیا دی د داغونو قافلې وکړه
بیا مې په مینه خواته راشه، بیا مې خپل کړه د ځان
زما په ټول بدن د مینې کلمې وکړه
د بې مثاله ښکلا باغ دی تل بهار بهار شه
د وخت غازته په هر ګام کې زولانې وکړه

۹۵/۱/۲۴

ژوندی مړی

هره هڅه مې رټلې ، هره هیله مې ناکامه
هر نظر مې نا منلی ، هره مینه مې ناکامه
د نامرادو امیدونو د قبرو په خاورو پروت یم
زه یم خپله ژوندی مړی ، خپله مړینه مې ناکامه

۹۵/۲/۲۸

د مینې داغ

د شهید زړه په جنازې باندې مې هېلې ژاړي
اوښکو اخیستی په سرملک دی سترګې وینې ژاړي
د نامرادۍ د تور خنجر په لاس سوری ،سوری دی
د بیکسۍ د زهرو جام کې ورته مړینې ژاړي
غني کاروان د امیدو یې په رڼا ورځ لوټ شو
شوی تلوسې ئې د مرګي په غم غمګینې ژاړي
د درد له تاوه د سینې قبر کې مړ ، تپیږي
په سوی حال ئې د ځیګر غوښې شوې خورینې ژاړي
خوارږه یادونه ئې له سره په ژړا ووتل
د مینې داغ چې په تندي د ماه جبینې ژاړي

۹۵/۲/۲۸

د وفا عرش

د هجران په تروږمۍ کې د تا یاد راته ډیوه شي
د رڼا هره شغله ئې ، د غم زړه باندې نیزه شي
هیروم دې را یادیږې ، تل مې ذهن کې رغړیږې
ستا نا خوالې مې په زړه کې د سره اور بله لمبه شي
د وصال هیله دې لاړه ، لکه تا هغو مره لیرې
په کوم زړه به بیا زما ، دې غریبی کورته میلمه شی
یو ځل بیا راشه په مینه ، راته جوړ مې وران جهان کړه
د وفا د عرش له پاسه دې د تا ځلی ښکاره شي

بې حایه خواري

لمر په دوو ګوتو ستا ، چیرې پټیدای نه شی
ځان دې غولوې ولې ، مینه پټیدای نه شي
سل که زړه ته ووائې: لاړه دلدار هیر ئې کړه
څوک چې وی د زړه څښتن هغه هیریدای نه شې

۹۶/۱/۳۱

سوځېدل

څه د مینی په خوږلن او انکار وسوم
څه د هجر په لمبو کې دلدار وسوم
چې ژوندون مې لکه شمعه سوځیدل دي
څه به وایم چې مې یار که اغیار وسوم

۹۶/۲/۱۵

د هجران غم

که را ټول شي ټول غمونه د جهان
بیا هم نه رسیږي غم ته د هجران
زړه کړ خت کړي لکه یخ د سلسبیل
ددوزخ په اور کې سو ځوي انسان

۹۶/۱۲/۱۵

منزل او تسل

ستا د زلفو په هر تار کې هزار ولونه ، هزار زړونه
په کې ورکې کړي زړه لارې ، به کې ستړي شي مزلونه
له کاکل او له اوربل نه دې لوګی شمه ای ښکلې
چې مې دي نظر او زړه ته ،سر منزل او تسلونه

۹۶/۳/۱۰

تاج محل

تل د ې یاد د شوخو سترګو زما مل دی
چې مې ځاله د خیالونو ، ستا اوربل دی
چې زما د پاکې مینې ملکه شوی
زما زړه د تا د مینې تاج محل دی

د یو افغان ځلمي سلګۍ

وړ کتوب مې نه یادیږي ، ځلمیتوب باندې بوه نه شوم
د زړښت په لار روان یم ، دي لرزان مې قدمونه
زما کلي کې تل بل وو د نفرت سوځند اورونه
زما کور ته تل پراته وو د کینې تور ځنځیرونه
زه ویده وم په اغزو کې ،ما پالنګ لیدلی نه دی
زما سر لاندی وه تیږه ، نه بالښت ،نه مړوندونه
زما هره هیله سترې، زما هر تکل ناکامه
زه ناکام یم پیدا شوی چې ناکام مې دي کامونه
سو ځیدل که کړیدل دي،که ژړاوې دي که ساندې
که ماتم دی، که ځګیروي دي،دي زما پخواني ملونه
زه له ګل سره پردی یم، پسرلی ته نا اشنا یم
د خزان ائینه کې وینم ، زه مې خپل ساړه آهونه
خوښۍ څه ده؟خندا څه ده؟ شوق او ذوق څه شي ته وائی
زه د غم په کاله لوی یم ، ما ته مړه دي دا نومونه
څوک خوښیو کې لوبیږي، څوک او سیږي په جنت کې
خو زما یوی سلګۍ ته ، کم دي واړه دوزخونه

۴/۱۵/۹۷

د مينې حال

و دی سوم وصال باندی ، دود دی په هجران کړمه
حال د ليونۍ مينې ، څنګه دی بيان کړمه ؟ !
نه دی وه وعده پر ځای ، نه دی انتظار تمام
څوک به مې فرياد واوری ، څيری که ګريوان کړمه
نه دی ښاپيری سيالی ، نه هم د جنت حورې
ای د يار يکتا حسنه ! ځان ته دی حيران کړمه
نيم نظر کتو ته دې ، ټول عمر تيريږمه
ستا پوره نظر نه به ، خپل ژوندون قربان کړمه
ته ای د ختن هوسۍ ، مه تريږه زړه نه مې
څو چې دا وحشی زمری ، تا ته په فرمان کړمه

۱۹۹۷/۵/۹

نظر

ستا یا مې د مینې مرغـلـــره ده
ستا خیال مې د زړه خوږه سندره ده
او ښکه مې له سوزه زړه کې وچه شي
غم کې دې له ټولو مـــروره ده
کله به له زړه نه راشی سترګـــو تـــه؟
دغه مې د ژوند خط او خـــبره ده
ستا هغه د قهر او عـــــتـاب اداء
ماته اوس خوږه او خـونـدوره ده
زه دې په وصال کې شاهنشاه ومـــــه
اوس مې حال له هر ګدا بدتره ده
دغه د فراق او جدائې حـــالـــت
ښکاري چې د چا له بد نظره ده
څو به د ی کړیږی غم کې ځاردې شم ؟
ستا زمری مجنون نه سر ببره ده

۹۷/۶/۱۹

سترګې

سترګې چې دې پټې وي فتنې ښکاري
کله چې وې خلاصې ، پيمانې ښکاري
پټې سرې سکروټې وي ښه لاندی
وينې راته سری بلې لمبې شکاري
پټې د غوټۍ په شان ښکلا لري
وازی د تازه ګلو غونچې ښکاري
کله چې ويده ئې ته د ناز په خوب
دواړه راته پټې خزانې ښکاري
څو چې دا دنيا ده ،وي دې تل رڼې
ماته د زمری د ژوند ډيوې ښکاري

قناعت

د شرابو خمخانې مې کړلې تشې
که ځواني وه که مستي وه زما بس ده
له پیالو، جام او مینا نه په دنیا کې
ماته یوه شونډه خوږه د لیلا بس ده

۹۷/۷/۱۸

د وطن وږمه

ای د وطن له سترو دښتو نه راغلی وږمې !
لږ راته ووایه زما هغه ختن څنګه وو؟
هغه زما د هیلو ځاله دی ښه ولیدله؟
هغه زما د سترګو تور، روح او بدن، څنګه وو؟
هغه انسان چې یې ملکو غلامی کوله
مغرور پښتون، هوښیار تاجیک او ترکمن څنګه وو؟
هغه تنکي ځلمي په ولي لا تو پک ګرځاوه ؟
هغه پیغلوټې سره اوس چال او چلند څنګه وو؟
هغه چې ټول ورته یزید، یزید او شمر شوي
هغه حسین، حسین افغان هغه حسن څنګه وو؟
هغه د ډزو کنهوونکی غږ لا اوس هم خپور وو؟
هغه د بم او دراکټ سوری بدن څنګه وو؟
هغه د خاورو نه جوړ کلي چې به شنه وو مدام
هغه چې تږی به وو تل، سوی چمن څنګه وو؟
هغه ختین کور چې په سر به ئې شنیلي ټوکیدل
هغه بیدیا، هغه صحرا، هغه دمن څنګه وو؟
هغه د تورو جګو غرونو ښاماران ژوندي وو؟
هغه هیبت، هغه ښکلا، هغه هسکمن څنګه وو؟
هغه یاغي مستو سیندونو درته شور درنه کړ؟
هغه اوبه، هغه څپه، هغه شکن څنګه وو؟

هغه لــه عطرو ډکه، هغه مزه داره   خاوره
هغــه فــردوس ، هغــه هغــه جنت، هغه عدن څنګه وو ؟
هغه هوا چې به نغمی د ژوندانه وی پکې
هغــه راحــت،هــغــه مــســتــي، هغــه چلن څنګه وو ؟
هغــه نښتري ، چنــــارونـــه او د ولو   ونـــي
هــغــه څیړی، هغــه شــیــشــم او نسـتـرن څنګه وو ؟
هغــه لعلونه، سره یــاقــوت او زمــرد څــنــګــه وو ؟
هــغــه لالــه، هــغــه د شنــو دښتـو ګلشــن څنګه وو ؟
هغــه د غرو د سر   بــازان لا الــوتــل تــر اوســه
هغه بلبل، هغــه بــورا ، زاغ او زغــن څــنــګــه وو ؟
هغــه وحشــی او تــرئــیــدلــی هوسی، چیرته لاړی؟
هغــه زمریانو زړور لیوان، دښمن ،دښمن څنګه وو ؟
هغــه زما زیــار کښ ولــس پــه شــانی ستړي میړیان
هغــه مــرغــان، خزندګان،ماهــی، مهن څنګه وو ؟
څــه دی لیــذلــي چې ګــویــا ژبــه دی ګــونــګــه شــوله
وو ایـــه لــړ چــې د افــغــان ولـــس-وطــن څــنــګــه وو ؟
کــه دی کــوم وخــت کــې پــه غــلــطه هلته مخه وشوه
ورتـــه وو ایـــه چــې پردیس زوی ئې غمجن څنګه وو ؟

۹۷/۷/۱۸

قواوزه

وایې چې قو په ژوند کې..........
یو ځلې مینه کوی،
او صرف همدغه مینه ، د هغه ژوند جوړوی

هغه د مرګ له پاره ، ځان رسوی همالته.........
چې میین شوی پکی........
بی مهابا او بی اختیاره ئې قوی او ځوان زړه،
دی درزیدلی، تپیدلیو غوړیدلی چاته...

××××××××××

غواړم د قو په شانی، د ګران وطن په غیږ کې
هلته چې ما له ده نه مینه زده کړه
هغه چې ما ورسره مینه کړی؛
هغه چې زړه او د بدن ذرې مې
تل تپیدلي ده ته،
دا خپل ځان ورسوم

۱۹۹۷/۹/۹

سانډې

دلته هر څپک څپک ته ، د جنت ګوته په خوله ده
هلته کم دي یوی لویشت ته ، اووه واړه دوزخونه
د خزان ښکلا ته دلته ، پسرلی په حسرت ګوری
هلته ژمي کې غرق شوي د کلو کلو فصلونه
سره دي غاړه په غاړه رنګ او بوی په مینه دلته
هلته کرکه کې دي نغښتی، سره رنګ دي که بویونه
دلته ځمکه اسمان شنه دي،هوا شنه ده،اوبه شنې دې
هلته سری چینی خوټیږي، اوری سره سره بارانونه
د ماشین تور ښامار دلته نازوي د سارا کاڼي
د انسان په ګوتو لوټ شول هلته سم سمسور باغونه
دلته ژوند دی چې مستی کړي او خوټیږي هر ذره کې
هلته هر څه ته ولاړ دي په قطار قطار مرګونه
د ژړا مفهوم پردی دی، دلته ویر له خلکو هیر دی
هلته مړه دي احساسات ټول فقط ساندی دي ویرونه
دلته ستر ګې غړوم چې نو مې دا دعا تر ژړه شي:
د افغان له ملکه ورک کړی دغه ستونزی ، عذابونه

۹۵/۱۰/۵

غوښتنه

زما د زړه له سوزه
تول ورځ لمر په اور کې سوزي او خوټیږي پسی
او........
زما د سوو فریاد و له لاسه:
سپوږمۍ او ستوري واړه،
په غم لړلي اوله و همه ډکې شپې راسره ،
ټولې رڼې تیروي.
زه درنه څه نه غواړم
خو.........
د خپل لمر ، سپوږمۍ او ستورو په خاطر له مانه..
ددغه سوز او ددی شور،
ددی عذاب او دی غم ؛
ټولې ریښې او سر چینې لیرې کړه.

۷۹/۱۰/۶

قیامت

راته بل دی په ګوګل دننه اور
چې مې وسو په لمبو کې کلی کور
هره اوښکه مې سکروټه ده پری سوځم
وړوند شوم ،روڼ جهان مې شو تر پامه تور
دین ،دنیا مې ددوزخ یوه ګوښه ده
په لمبو کې به وی ډوب هم زما ګور
په هجران کې د جانان وطن سوځیږم
ور روان یم هر ساعت په هغه لور
دا زما په وطن جوړ ښنګه قیامت دی
پکې ورک چې دی د سل محشرو شور

۹۷/۱۰/۶

افغان

د ژوندون له تناره نه پورته دود یم
دزمان پنجو کې زه یو مات سرود یم
له عدم نه مرور، هستۍ نه ستړی
د اختیار او د اجبار بندی موجود یم
د سجدو داغ مې په سر او پښو نه شته
نه د چا صادق بنده او نه معبود یم
د آسمان په زړه کې ستوری زما تت دی
د دې مځکې په مخ بې سیوري وجود یم
داسې خوب یم چې تعبیر ئې کیدای نه شي
داسې وهم چې له هر زړه نه مردود یم
یم د کرکې له وطن ځینې راغلی
د وفا او محبت د ملک کمبود یم

۹۷/۱۰/۲۷

د افغان غم

د افغانانو د ستر غم له پاره
ددغې لوئې نړۍ ،
زړه لا وړوکی برېښي.
ددوی د ساندو او د کریکو غږ ته ،
د نړېوالو او آسمان غوږونه ،
لا هم کاڼه دي کاڼه.
ددوی د حال او مصیبت لیدو ته
هر څوک وړانده دي ، وړانده.

××××

لکه چې دا وګړي ،
دلته پردي دي پردي ،
لکه چې دغه خاوره ؛
د کومې بلې دنیا
ډیر نا منلی ، کرغیړن سوغات وي.

××××

مونږ ه نو چیرته لاړ شو ؟
مونږ ه نو چیرته لاړ شو ؟
چاته خپل غم ووایو ؟
څوک به مو چیغې واوري ؟
څوک به مو حال ووینې ؟
څوک به مو خپل وګڼي ؟
څوک به مو خپل وګڼي ؟
مونږ ه نو چیرته لاړ شو ؟

مونږه نو چیرته لاړ شو

۹۸/۲/۶

لټون

زه به وای مجنون که می لیلا چیرته موندلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یما په خیر پاچا د آریانا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د ګدایۍ راکړ
کاش ! دې کوږ قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده ! ته به وریت وی د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره ومه تر مرګه د زمري بخته
تا کې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

ژرنده

د عـــالــم روزي ددب د غـــاړې حد ده
خو په خپله خواره برخه ئې صرف ګرد ده
خپـــــل قرارئې دی تل نوروته بخښلی
داتــــلاش او د اسخـا ، خاصه دمرد ده

ځوان

له غیرته چې لمـــــبه په نام او ننګ شي
له غروره چې اسمـــــان سره په جنګ شي
د کنګل په څـــــیر اوبه چې شی له شرمه
چې د پوهـــــې بـلـې شمعې ته پتنګ شي
چـــې مجنـــون شي د وطن د پاکې مینې
چـــې د جنګ ستری بلا سره په جنګ شي
چـــــې له ظلم او استبداد سره دښمن وي
د انسان له ستر نامه چې په غورځنګ شي
پــــه ســــړو کې هغه ځوان او پیغله شماره
چې سینـــګار یې په هنر او په فرهنګ شي

پړ

ما به ویلی درته

«چې که دې پرېښودو وطن ، راسره»

دا د خوږمن زړه شیمه

اودا د دوه سترګو تور ؛

«د زړه کتری به درکوم

او تا به ساتمه زه»

خو زه دروغجن وختم.

د زمانې له لاسه و

او د روزګار غمونو ،

له دې زخمی زړګي نه ؛

تاته څه پری نه ښودل

ټول ئې اوبه اوبه کړ.....

او رانه ئې خام ، خام وخوړ ؛

زه درته پړ وختم ،

او ژوندی مړ پاتی شوم.

۵/ ۹۸

www.sikaraam.com

افغانستان

په دغه ځمکه باندی

له ډېره وخته دیخوا ،

نه چا کوم بیل ووهٔ

او نه د سپارې بریښید ونکي غاښ پری وازمایه ځان

نه د غلی دانه پری ښخه شوله ،

نه کوم نیالګي پکې ربښي وکړلې ،

پرخه پری پری نه وته ؛

ویاله پری تیره نه شوه ؛

نه کوم هرهټ یې مخ ته ،

لپه وروا چوله.

نه پری باران واورید ، او نه پری واوره ویلې ؛

نه د کوم کور د تهداب تیږه پکې کیښودل شوه ؛

نه تری ګل و ټوکیده ، او نه هم شنه کبله ،

نه بی ثمره ونه ، نه د غنمو وږی ؛

نه تري ښه بوی وخاته.

نه کوم مرغه پری والوت ،

نه پری بلبل و چغید .

خو

د کنګ غرونه

له هری خوا نه جګ دي

له سپیرو د ښتو ځیني

د خړو کلیو له خوا

آن د کورونو له انګړو څخه ؛

چې تل قبرونه کیني

او انسانان ښخیږی؛

د انسانانو وینی

په سمه ، غرونو ، کاڼو بوټو باندی...

د پر خی ، واورې او باران ځایونه ټول ډک کړی

هر چیرته وینه پرته....

هر چیرته وینه اوری....

هر چیرته وینه : بهیږی او بهیږی پسې...

دلته د وینو بوی دی ،

او د باروتو لوګی،

پر وریتو شویو غوښو ،

او د بدن پر غوځو شویو ټوټو ...

د ساندو کریکو او ژړا غږونه.

څوک شي نفس ایستلی ؟!

دلته هوا نشته ده ؛

ټوله فضا د انسانانو له روحونو ډکه...

او دغه خاوره ده مدام له ماتمونو ډکه...

۲۰ / ۶ / ۹۸

دمصیبت غوغا

هره تیږه ده سکروټه، ټولو شګو نه خوږلن جوړ
هره ونه ده شناخته، ټولو پاڼو نه کفن جوړ
دباران څاڅکي هم دلته لکه تندر راپریوځی
ټوله ځمکه خولا پریږده، دی آسمان ورته دښمن جوړ
دهر بوټی په رګو کی دشهید وینه بهیږی
په هیڅ ځای به پیدا نه شی دژوندی - مړی بدن جوړ
دیو لویشتی خاوره نشته چی خالی به وی له خلکو
په هرګام کې یو څوک خښ دی، قبر هرچاته مأمن جوړ
دټوپکو تورو خولو کې، دقیامت دشپیلی غږدی
پری هرڅه زیر او زبر شول، کنډوالو کړ داوطن جوړ
مصیبت دی چې غوغا کړی دافغان ولس په ځمکه
جنګ، سیلاب او زلزلو کړ له دې ملک ځنی مدفن جوړ

ګردله

هــره مور ده بــوره شــوی هــرې خورنه ورونه ورک دي
ځلمي ورک دي ، پيغلې سپکې،دهر چا قبرونه ورک دي
سور سيلاب دځــوانــو ويــنــو ،ټــول وطن په مخه کړی
ګــردلــه ده دحــالاتــــو له هــــر چــاکورونه ورک دي

۹۸/۶/۲۵

غبرګې نيشې

يو خواته ديار سترګې، بل خوا پيمانې ايښې
دا مې په نصيب کې نن ، څه غبرګې نيشې ايښې
دا دي لـــه حيـــا ډکـــې ، هغه هوسونونه
يو خوا مې اوبه د ژوند ، بل خوا يې لمبې ايښې
دا خوارہ ستونه کړي ، هغه اشاري پـــه نـــاز
لاره رانه ورکه ده ، هر خو ا مې اييني ايښې
دا به نظر وڅښم ،وابـــــه ړوم دا پـــــه سر
ټولو مې جنون ته دي ډيرې بهاني ايښې
دلته ولوله د عشق ، هـــــلته بيخودی د ژونـــــد
عقل او زړګي ته مې دوارو زولانې ايښې

۱۹۹۸/۷/۳

غزل

چې غوغا ترینه د سوو زړونو خیږی
داد ښکلو تور اوربل نه دی نو څه دي ؟

چې په یو نظروژل کوی د سلو
تورې سترګې یې اجل نه دي نو څه دي؟

چې پرهار یې مسیدو ته هوسیږی
داسی شونډې چې درمل نه دي نو څه دي ؟

چې د تن په وینو سره، مدام تپیږي
د جفا د تیغ بسمل نه دی نو څه دي ؟

عاشقان په کې خپل تور بختونه وینئ
دا بلاوی تور کجل نه دي نو څه دي ؟

چې جانان درته په مینه مینه ګډ وی
دا خبرې که غزل نه دي نو څه دي ؟

چې یې هر څه په رڼا ورځ رانه لوټ کړل
له غمزو دی ډک کتل نه دي نو څه دي ؟

چې د مینې سره ډګر ته میړنی ځي
دا زمري زړونه اتل نه دي نو څه دي

۱۹۹۷/۷/۱۴

د لیمو په زړه کې

ځم چې انتظار، د شوګیرو په زړه کـــې وکړم

ستوری به د بخت ،په لیونیو چیغو ویښ کړمه

شیندی بیخودي چې هرې خواته ولولې د عشق

مات چې کړم رونق زه د مانی او د آرژنګ د ښار

وخت ته به زیندی، دتا له تورو زلـــــفو واچوم

یو خواته مستي د پیمانې بل خوا د یار سترګې

وصل د جانان به ، د سپیدو په زړه کې وکړم

سوز د نامرادۍ به ،د تیارو په زړه کې وکړم

خپـــل تږی نظر به، د پردو په زړه کې وکړم

ستا دناز تصویر به، د لیمو په زړه کې وکړم

تخـــم د غماز به، د ایرو په زړه کې وکړم

را چې د زړه زنې ، د لمبو په زړه کی وکړم

۱۹۹۸/۷/۱۷

چور

د وصال بزم ته راوړې جام د شونډو
داسې ښکاري چې جنت ته انطهور وړې
چې دې خوی ته په حسرت کې ښاپیرۍ دي
د هرې یوې زړه ته داغونه د ناسور وړې
چې په هر پل کې د نازبزغلي کرې
دعالم د زړو نیازونه به ضرور وړې
چې د شونډو غوټۍ وسپړې خندا ته
غوړیدلی باغ ته ،ته د ګل تربور وړې
چې ښکاره شې جنازو باندې د هیلو
د ماتم محفل ته یې ته موج د سرور وړې
سترګې جام ،شونډې پیاله ، تن دې ښیښه ده
یو جهان تاکستان زړونه، ته په چور وړې

۱۹۹۸/۷/۱۶

ته او زه

ستا د مینې تاج په سر ، لکه پاچا یم
خو کچکول مې د دیدن په لاس ،ملنګ یم
چې تصویر ستا د ښکلا مې دی لیمو کې
د بهزاد د پلار استاد ، سیال د آرژنګ یم
که د ژوند د شپو تیارو ته مې ډیوه یې
زه دې هم د پلوشو سوی پتنګ یم
د زلال په څیر ، ته مړو ته ژوند بخښې
خو زه ځانه ته هم د سوی زړګي زنګ یم
ته اسمان یې د هستۍ دې لوی جهان ته
زه بې تانه د نیستۍ یو لوی ګړنګ یم

۱۹۹۸/۷/۱۷

تیاره او ستوری

زمونږ پر کلي باندې،

توره تیاره خبره ده

ټول شیان تت دي، څوک څه نه شی لیدای

د تورو وریځو لړۍ

دي هرې خوا ته تللې ،

کله نا کله لا د ژمي د سیلۍ غړونه ،

زمونږ پر زړونو باندی

نوی واهمه خپره کړي ،

خو دغه توره شپه کې ،

ها غلته لیری د اسمان په ګوټ کې ،

یو سپینکی ستوری ښکاری ؛

له لیری ،لیری نه دی ،

د یو ماشوم په شانې ،

له لا یزاله انرژۍ ځینې ډک ..

چې تل لاس اچوی د مور وینښتو ته ...

مدام دا هڅه کوی ،

تر څود لمر شغلو نه ،

یو څه را کش کړي ځانته ،

او د تیارې په لور ئې

چې ئې زمونږ پر کلي

تور څادر خپور ساتلی

د سوزیدونکو ...

ځلیدونکو...

څو نیزو په توګه

بی زغرده و غورځوي ؛

او زمونږ کلی خپل نظر ته خلا ص کړی

خو دغه ستوری مونږ نه ،

او رڼا ئې نه د لمر ؛

ډیر زیات ګوښه پروت دی ،

او د تیارې دا سارا ،

ډیره اوږده پرته ده.

* * *

چې ورته ځېر شو مه ښه ،

هلته هیڅ ستوری نه شته ،

څه چې لیدلی وو ما ...

هغه زمونږ د امیدونو یو سراب غوندې وو...

چې د دې شپې په زړه کې...

لا هم ویده دی ویده.

ښکلې شوې زړه

مدام په خوب او ویښه،...
یمه لګیا او یو تصویر کاږمه....
یو بې مثاله تصویر ،
چې د هنر او د خلقت یو لوی شاهکار وګرځي،
چې چا تر او سه لا ایستلی نه وی:
د نامرادیو ،بد بختیو او غمونو تصویر ،
د ولږې ، فقر ، دژړا او د دردونو تصویر ،
...د بې کوریو تصویر،
د جنازو او د هجرت د بې پایانه بهیر ،
د کړاوونو ،عذابونو او ظلمونو تصویر ،
په تیارو شپو کې د وحشت او ستمونو تصویر........

×××××××××

لاس مې ور اوږد کړ چې قلم را واخلم
زما قلم د شهیدانو د جنډو لرګی وو ،
رنګ مې له اوښکو او له وینو څخه ،
او د باروتو له لوګي......
او د لمبو له شرارو نه جوړ وو ؛
ما د نظر په تخته.....
دغه تصویر کاږه لا ....
لا پکې بوخت ومه زه ،
کار مې تمام څه ، چې لا ډیر پاتې وو ،
چې د تصویر په زړه کې

راته یو زړه څرګند شو........
یو را ښکیل شوی ، زبیښل شوی ،
او له درده ډک زړه.

×××××××

چې ورته مې کتل
دا زما خپل تصویر وو ؛
زما دتن ، زما د ځان ،
زما د ګران او وران وطن:
«افغانستان» تصویر وو

۹۸/۷/۲۱

د غرور نیشه

چې د پاڼې په څیر جګ ګوری اسمان ته
د خزان سیلۍ ئې کړي تر پښو لاندې
د غرور او خودخواهي نیشه کې غرقه
بیا به ژاړې نن په کومه خوله چې خاندې

۱۹۹۸/۷/۲۳

پردیتوب

آسمان له ځمکې خفه ،
سپوږمۍ له ستورو ځینې ،
باران د وریځو له تروه تندی نه،
سیند د اوبو له شور او زوږ ځینې کوږ ،
پاڼې د څانګو د دارونو له رسیو ځوړندې ،
چمن له بوی او له سروره خالي ؛
سارا نه تښتي لیونتوب په منډه ،
اوبه له اوره سره لاس او ګریوان.
تیږی له غره ښوئیږي.......
خاوره له ځمکې تښتي.......
عقل له مغز سره تربور غوندی دی.
وینه د زړه له لاسه دارې وهي ،
میینان ټول دي له یو بل ګیله من ،
ګلان ، بلبل او له بورا زړه تورن .
ساقی له میو او پیالو ځینې مرور ؛
ورونه له خویندو او له میندو بیزار ؛
خپلوان په خپلو کې پردي دي پردي........

×××××

دې پردیتوب کې دې هر څوک بی وسه ،
د خدای خدائې ناکامه ،
د بنده هڅې ستړې ،
له تدبیر لاره ورکه.

××××

نو خندا ژاړي ورته ،
او غم له مستې خندا شین ښکاریږي ،
دې پردیتوب هر څه له هر چا بیل کړل.......

د ۱۹۹۸ نوامبر

ښيرې (۱)

ستا جنت جنت وطن ته ،زه دوزخ، دوزخ اور غـــوارم
لکه خپله ورانه خونه ، ستا محل هم نسکور غـــــوارم
ورور دې ودراوه ورور ته ، خپل بچی دې په بلا رمړ کړ
ستا په کلي لوی شیطانه،تر دې بدلا څه نور غـــوارم
حضیره دی هره لویشت کړه ،هره تیږه دې شنا خـــتـه
تاته هم په هر څپک کې ، ستا بچیو ته ګور غـــوارم
زما په پاکه خاوره راغلل ، ستا ناولی راکـــتـونـــه
ستا په خپل ناولي بنږ زه ، د محشر شر او شور غوارم
د فساد په نېلي سپوره ،د ګـناه د ملک بـــــاداره
ستا د کبر خونی غابښ ته د افـــغان د مټ زور غوارم
چې آزار ئې چا اخیستی ، ورته اور په لمن پروت دی
ستا د خپل تر بور په شانی ، تاته هم دا پیغور غوارم
دافغان د پګړی ولونه ، هر غـــــلیم ته زولانې دی
انتقام کی ئې د وینو دغه دار درتـــه خـــــپور غوارم

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

(۱)دا ښیری بیل کلینتن ته زمونږ په وطن د هغه د راکتی حملی له درده لیکل شوی

www.sikaraam.com

د ګو ځیو حسرت

ستا پــه تــورو زلفو کې سپین ولګید
یا په خړو وریـځـو کـې بریښنا شوله؟
دا د تور تمونو ځادر ځــیــری شـــو
یا خپره د لمر د ځــرک رڼـــا شـــولــه ؟
دا خــپـلې ځــوانــی، ته دې لوګی وکــړ
یــا لــمــبــه زمــا دزړه دنــیا شــولــه؟
ځنې دې قودی ،قودی کوځی نه شوې
ماتــه مــې د ښــکلو هــیـلـوملا شــولــه
مــینــه مــې پــه خپل اور کې پخه شوله
پــریــږده چې رسوا شي چې رسوا شوله
ســتا د ویــښــتوهــرتـار او هرخم او پیچ
ماتـــه د ژونـــدون ښــکلې دیــبا شوله
تــل دې پــســرلـی د تن تازه واوســـه
پــورتــه مــې لــه زړه دغــه دعــاشوله

۱۹۹۸/۱۱/۲۶

ګناه

څــو مــره چــې ده لــویــه د تــو بې ګناه
هــو مــره ده خــوږه د پــیــمــانــې ګــنــاه
دغـــه پـــښـــتـــون سـر د تیتېدو نه دی
نـــه مـــې ده پـــیـرزو پرې د سجدې ګناه
هــغــه د مـــنـصور غوندی رسوا نه ده
ورکـــه شـــه نـــا ولـــې د پـــردې ګـــنـــاه
مـــیـــنـــه کـــې دي دوارړه جـهـانونه پټ
ځـــکه ده خـوږه د یـــارانـــې ګـــنـــاه
ســو زی چې پتنګ ځان په لمبه د عشق
څـــه ده پـــه دې مـــنـځ کې د ډیوې ګناه
وچ لـــغړ اغـــزی تـــه هـــرڅوک بد وائي
پـــتـــه ده د ګـــل او د غـــونـچـې ګـــنـاه
لـــمر ئـــې پـــه ځـــیـــنـدۍ د مکر وواژه
نـــه ده د بـــخـــښـــلو د تـــیـــارې ګـــنـــاه
ای چـې پـــه نامه کې دې انس موج وهي
چـــا کـــړه درکـــې ځـــای دا د کینې ګناه
هر یوه ته ئـــې تـــوره د مـــذهـب ورکـــړه
څـــو مـــره ده درنـــه د زمـــانـــې ګـــنـاه

را چې نور د کفر ثواب وګڼو
بس ده د ایمان او د کعبې ګناه
وزغمه زمریه ناکردې د دهر
وانه خلې په غاره د ګیلې ګناه

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

افغانۍ ښځې ته

د ګناه په وحشي غېږ کې
لکه شنه پاڼه رپېږې
د شهوت د زمری مخ کې
د هوسۍ غوندې ترئيږې
د هوس په ظالم لاس کې
بازيچې په څېر لوبيږې
د قوت او زور پنجو کې
ګل غوټۍ غوندې رژيږې
خوشحالۍ ته دزړه دارو
ته چورليږې او ګډيږې
د خپل لوټ عزت په مړې
زار ژړيږې او سو ځيږې
د دنيا په تور بازار کې
لکه وينځه ئې خرڅيږې
د رواج او رسم بند کې
په يغلتوب کې لا ورستيږې
د روزګار د سېلۍ مخ ته
لکه شنه نوده ماتيږې
د ژوندون د پېټي لاندې
د بسمل په څېر تپيږې

پــــه دنــیا خــتـلـی لـــمـر دی
تـــه تـــیاروشـــپـو کـــې اوسیږې
لــــږ دې حـــال تــــه نـــظر وکړه
لا بـــه کلـــه راو یـــښـــیـــــرې
لــــه دی ژونـــده مــــرګ بهتر دی
تـــه پـــه دې هــم ښــه پـــوهیږې
د بـــدلــــون فکـــر پــیـــدا کـــړه
پرې له دې حــاله خـــلا صـیــږې
پـــه تـــدبـــیر او پـــه هـــمت خپل
د آســمان بـــام تـــه رسیـــږې
پـــاخــــه پـــاخـــه وخت روان دی
تـــه لا- بـــیــرتـــه پـــاتـــی کیږې

۱۹۹۸/۷/۲۵

سره ، شنه ، سپین

کله چې هر څه سره وو
که هر څه سره ښکاریده ..
نود پوښتنې ځای هیڅ پاتې نه وو

خو چې د شنو دوران شو
بیا هم شنیلی او پاڼې
چې له پسرلي تر مني
همیشه شنې بریښیدې
د شنو په نوي پسرلي کې
لا هم.......
ها غسې سري ښکاریږي
خو ولې ؟
اوس چې د سپینو وخت دی
نو د مالو چو او د واورو رنګ هم
د پخوانیو سرو د وخت په شانی
په وینو سره ښکاریږی ؟

۲۵/۱۹۹۸/۷

هیڅ نشته

د بـخـدي لـوړو بـرجوکې
سـره او شنه تو غونه نشته
ددې ښـار ګـڼوکـوڅـوکې
د ژونـدون شـورونه نشته
دیـمـا د لاس ګـوربـت ته
د پـروازوزرونــه نــشــته
د آریــن پــه نـغـري کـې
دزردشــت اورونـه نــشــته
د تـیاروخدای باچاهی کړی
مـیـتـرائـې فکرونه نشته
د ویـدا افـسـانـه ګونګه
د نـیـسانـازونــه نــشـته
د غــاټـولـوبـوټـي سوي
د هـوما ګلـونـه نـشــتـه
د مــســتــۍ بزمـونه غلي
دسـومـا جـامـونـه نشته
په کردار،ګفتار،پندار کې
د نــیــکو خـویـونـه نشته
د بـاګـرام پــه مـعبده کـې
داوشــاس رقــصـونه نشته

د کـــوشان لوی مدنیت هیر
د فرهــنـــګ ویاړونه نـشته
د ضحاک دښامار غابښ تــه
د کاوه زواکـــونـــه نـــشـــته
ایــمل خان ـ دریا خان لاړل
د خوشحــــال ننګونه نشته
په ایلبند او ســـردرو کـــې
د شـــپـنو غـــږونـــه نـــشـــته
آمـــو ژاړي آبـــا سـین تـــه
چـــې اتـــل مـــیـــړونه نشته
د پـــامیر په زړه کې اوردی
پکې ســره لالـــونه نـــشته
هـــر خه مړه دی هرې خواته
د پاڅـــون ســـوچونه نـــشته
د کاغـــانـــو بـــازار تـود دی
د بــلـبل غـــږونـــه نـــشـــته
د ګـیـــدړو پـــه دوران کـــې
د زمـــرو وخـــتـــونه نـشـته

۱۹۹۹/۴/۹

شیخ ته

تــه د طــهــورو پــه خیالونو کې مست
ته دغلمانو په خــوبــونــو کې مست
ته د حورانو د نـــازونـــو نـــیـــشـئه
تـــه د کـــوثــرو په موجونو کې مست
تـــه د جـنـــت د بـــاغ او گل لـــیونی
تـــه د عـــقـــبا پـــه لذتونو کې مست
تـــه پـــه ثـــواب پسی سرتوره ملنګ
تـــه بـــه تـوبو اوتکبیرونو کې مست
تـــه د ازل پـــه لاس جـــوړ شوی غلام
تـــه د پـــردیـــو پـــه دامونو کې مست
تـــه د تـــقـــدیر ځنځیر په غاړه ګرځې
تـه د قــسمت پــه تـالابـونـو کې مست

ته د معروف او منکر چــیـغــې وهــې

تــه پــه ګــناه او عــذابونو کې مست

تــه دې وهــه د عــقــل لا فــې شـیخه

د جـهل پلا رئې په وهمونو کې مست

تــه بــه زمري ته سمه لار څه ښئې ؟

ئــې پــه ګمراهو تدبیرونو کې مست

۱۹۹۸/۱۲/۲۸

د ژړا ملګري

زه خپلو یادونو سره ژاړمه

ځکه فریادونو سره ژاړمه

اوښکې مې شو کارې لګوي په مخ

خود به له سوزونو سره ژاړمه

خپلو ته مې هم چې ډیر پردي ښکاري

زه داسی غمونو سره ژاړمه

زړه ئې کړ سوری راته ،ځیګر ویلې

دغسی دردونو سره ژاړمه

کریکه مې د سوز ،د بریښنا منډه ده

مستو توفانون سره ژاړمه

نخښه د کوم ټپ مې په صورت نشته

پټو پرهرونو سره ژاړمه

تښتي مې له روح نه د دوزخ لمبې

دا ســـــــی عـــذابـــونـــو ســـــره ژاړمــــه

وبـــه چـــوی کـــه تیـــرېږي تـــه ئې وو ایم

زه د زړه حـــــالـــــونـــو ســــــره ژاړمـــــــه

هــــر بـــــنـد کې ئې موج وهي دزړه وينې

تـــــــل چـــــــې مـــــــې شعرونـــــو سره ژاړمه

خــــــولـــه کې د غـربت ددیو پریوتی یم

ډیـــــرو حســـرتـــــونـــو ســــره ژاړمـــــــه

وای چـــــې د وطـــن ددنـــګو غرو زمری

ســــــوو امیـــــدونـــــو ســــره ژاړمــــــــه

۱۹۹۹/۴/۱

کابل وسو

کابل وسو ،نازولی کابل وسو
د وطن دمور دا ښکلی کاکل وسو
چې اغزی وو د پردو د بدو سترګو
د افغان د پګړۍ سرکې ،سور ګل وسو
د عطرونو پرځای خیږې ترې لو خړې
غاټول وسو ،ګلاب وسو ، سنبل وسو
د غرور تندی ئې مات شو سترګې تتې
د مکار خزان له لاسه بلبل وسو
چې له موټې ئې قوی سوک وو جوړ شوی
نامردیو ئې ټول توان تحمل وسو
چې راټول وو پری خواره و اره وګړي
د نا اهلو اولاد و تغافل وسو
سر ببر، ټټر شوکارې، مخ شکیدلی
دې حالت ته ئې پردی وو که خپل وسو
بشري تاریخ پری سوی لوغړن شو
بې تاریخو چې لرغونی کابل وسو
چې لوګی ئې وای ښکلا ته ای زمریه
چا لمبه کړه پنظر ،په منګل وسو

۱۹۹/۴/۲

وران کابل

کابل وران شو، په لمبو کې جلبل وسو
د وطن د میړنیو اتل وسو
چې عشرت ته ئې حسرت کې سوځیدل ټول
د دې غرونو شنه لمن او ګوګل وسو
لودن ورک شوله هر چا نه، زمان ورک شو
نن لمبه شو په لمبو کې، ازل وسو
مرګ یاغی شو، خپل پردي ورځنې ورک دي
عزرائیل ئې کړ ستي او اجل وسو
چې وو تړی تل د سولې-پخلائینې
کرکې وران کړ په جنګونو، جدل وسو
هیخ زړه سوی او صرفه چا ورته ونه کړه
په جامه د کاروانې کې، تورغل وسو
ټول بدن مې شو لمبه لمبه پری سوزي
د زړه تل کې مې بل اور د بدل وسو
د ګربت دا ځاله ورانه، بچي ئې وريت شول
د زمرو د استوګنې بورجل وسو

۱۹۹۹/۴/۲۰

بدله زمانه

ورکې د ژوندون خوږې نغمې شولې
جګې د سماع او وعظ نارې شولې

دروند ښادر د مرګ دی په دې مینه پروت
هر خوا ته قبرونه و حضیرې شولې

هر چرته ده ګرمه دلمبو قصه
هر څه پرې لوخړې او ایرې شولې

دلته اوس سودا د مرګ او ژوبلې ده
نوی ئې دلال او معاملې شولې

چیرته چې ښکالو باندې بندیز لګی
غلې پرې نغمې او ترانې شولې

غیږه کې زمري نه ګیدړو ګټه
ځکه ،اوس بدلې زمانې شولې

چیرته خفاشان چې پاچاهي کوي
ورکې تورې رڼا او سپیدې شولې

هر چڼي ساقي شو د رضوان د جام
هیرې ورنه سوال او وظیفې شولې

ټول وینی خواره کړل د طهور طمعې
سور پکې جهاد او سرې سجدې شولې

خوب او خیال د حورو او غلمانو دی
ګرمې د جنت.دوزخ قصې شولې

تور جلاد هم سپینې جامې واغوستې
حکم ئې قصاص او یا دورې شولې

بس مرداري ګیرې، غوړې څڼې دي
ورکې دافغان جګې شملې شولې

سر نشته وسرور نشته، سالار نشته
سترګې د غیرت ټولې وړندې شولې

د غیرت ځریکې

«چې له ګرده د پښتو ئې، پس له مرګه هم آمـــان غــوښت»
د هغه خوشحال په قبر ، ښکاري اوس د پردو پلونه»
د «میرویس» ټول ارمانونه،نن د شرم ډنډ کې ډوب شـــول
د وطن د مور په وږنو ،بیا ګرګین ښخ کړل غاښونه
د « احمد» غیرت او برم ، بی ننګیو کې ورک ښـــکـــاري
د نا اهل اولاد له لاسه ، ورې د سیالو پیغورونه
په هر ځای کې ښخې ښکاري ،د تورتم خوني منـــګولـــې
په تیارو کې دي لارورکی «روښاني» عالي فکرونه
د « ملالې» دروند پړونی ، بې ستریو ته پـــــرده شــــــوه
د «نازو » په نامه خاندي ، د بازار هر جائې نجونه
«مسجدي» دی که «ملا» دی، د مسجد له نـــامــه تښتي
په کلدار او ریال خرڅ شول ،هم مذهب ،هم ایمانونه
«ابا سین»«آمو »ته ژاړي، د «هلمند » اوښکې شوې وچې
چې اوبو په ځای ئې زړو کې ، د سرو وینو دي موجونه
«هندو کش» په سپینه ږیره ،ر نې اوښکې دی بهیــــــږي
چې په تور بازار ئې خرڅ شول ، ټول د سرو زرو کانونه
د هغو د غیرت ځریکې ،نورې غـــــــلـــې او ویدې دي
چې په ټیټو سترګو ئې وځښل د پردو د جام بنګونه
د افغان ستره ټبره ، سترګې وغـــوړوه پـــــاڅــــــه !
ستا وطن ته دي نیغ شوي د نیستۍ ترخه ګواښونه
ننګ دي څه شو نوم دې څه شو ؟عزت څه او پت دې څه شو ؟
د «اکبر» له ګوره خیږي ، داسې چیغې فریادونه
د پلرو د تورې بریښ لاړ ،اسارت په زنګ کې ورک شو
د خپل ورور په زړه دې تش کړل ،د پردیو تو پکونه

د پردیو تر لاس لاندې ، نه عزت شته او نه پـــــت شته
دې دنیا کې تل سرلوړي ، ټول خپلواکه ملتونه
سر هغه دی چې شو پورته ،مټ هغه چې وښــــوریــږي
تل ژوندي هغه ځلمي دي ، چې آزاد ئې کړل ځانونه

ځه زمریه تری لوګی شه ،چې نظر ئې نه شي توره
چا چې غوځ کړل په میړانه ، د پردو سر او لاسونه

۱۹۹۹/۵/۲

بلنه

ځي چې له وطن نه رنګ په رنــــګ غمونــه وکړو
څه چې مو کرلي دي هغه فصلونه وريبو

پاکې ارادې او نيکې هيلې که سر خـــوره شـوې
ځې چې د ناولو سر خورو ، سرونه وريبو

کله د چا لاس، کله پښه او کـــله سـر غـــوځ دی
دې د ژوند لوګرو نه خوني لاسونه وريبو

هر يو د خپل پلار او د نيکونو دعـــا ګـــويه کړو
ځي د کفن کشو ددوران ، وختونه وريبو

هر څوک وائې څه په ما ئې څه؟ مـــا هر څه کړي دي
ځان نه را تاو کړي ، دا غلط خيالونه وريبو

څو پوری به خپلو کې د جنــــګ شرم ته غاړه ږدو
ځي چې ټول وطن نه ،د نفاق تخمونه وريبو

څومره بې ننګي ده چـــې د بل دلاس آله واوســو
خپل لاسونه يو کړو ، دا پردي زواکونه وريبو

څو چې سوارې ئې شې نيزې تيري کوونــــکو ته
دوی چې دي کرلي ، دا اغزن ګلونه وريبو

دې وحشت ته غلی کښيناستل پخپــلــه جرم دی
ځي چې د عمل د لا س او پښو بندونه وريبو

قبر د شهيد به کړو سنګر او شناخته ئې سپر ځانته
تورو او نيزو ته به دا ټول توغونه وريبو

درس به د عبرت ورڅخه واخــلو مستقبل ژوند ته
ځمکې د ماضي نه به کره درسونه وريبو

دغه د تاريخ د آزمويني نوی دور دی
پا څيږئ زمرو چې د بري خوندونه وريبو

١٩٩٩/٥/٣

زما د شعرونو یوه مجموعه چې نوم مې ورته« د لمبو کلی» ایښی وو ،د کابل له دولتي مطبعې او یو شمیر نورو کتابونو سره یو ځای د مجاهدینو به لاسو وسوځیده ،دا شعر په همدې مناسبت لیکل شوی دی.اوس چې د نوموړې مجموعې شعرونه راسره نشته او له وطن نه هم «د لمبو کلی» جوړ دی نو دا مجموعه مې هم دا سې وتوموله.

د لمبو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی
دا د ښکلو هیلو او اسرو کلی

هره خښته ئې زما ټوټه د زړه
خټه ئې په وینو وه لمده د زړه

وه هوائې مسته ولوله د زړه
دا مې وو د روح د اوسیدو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته اوسیدل مې امیدونه ټول
هلته غوړیدل مې ارمانونه ټول

هلته نڅیدل مې هوسونه ټول
دا زما د ټولو اندیښنو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته جذبې مې د ځوانۍ پټې
هلته انګازې مې دیارۍ پټې

هلته مې د زړه بې قرارۍ پټې
دا مې وو د مستو ولولو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته احساسات ټول خوټیدل زما
هلته ټول رازونه ښکاریدل زما

هلته ټول غمونه بلیدل زما
دا مې د ښادیو او غمو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هره پوله ئې حد وو د غمو زما
هر پټې ئې کښت د ترانو زما

هر بوټې ئې ځاله د آرزو زما
دا مې د شنیلیو او ورشو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هر انګړ کې جوش وو د ژوندون غلی
هر کور کې جنون وو د هامون غلی

هره خونه کې ئې نن، سبا ، پرون غلی
دا مې وو د غلو تو فانو کلی

وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هر خوا ته ژوندۍ وې د پاخون هڅې　　هر خوا غرېدلې د لټون هڅې
هر شی کې تودې وې د بدلون هڅې　　دا مې وو د ځوانو تلوسو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

هلته کلمې لکه سکروټې وې　　هلته ارادې تر پولاد کلکې وې
هلته پیمانونه ټولې ګټې وې　　داو و د زیارکښو پرګنو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
دا کلی وو جوړ مې له شعرونو نه　　ښکلو څلوریځو غزلونو نه
جوړ وو له روانو سیلاوونو نه　　دا مې د احساس د پلوشو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی
بل پرې مجاهدو سره اورونه کړل　　جګ ئې ورته زړه نه تور دودونه کړل
خاورې او ایرې ئې سره لالونه کړل　　جوړ تری شو د ورانو کنډوالو کلی
وسو په لمبو کې د لمبو کلی

سم اټکل

زه دې یم شاعر او تـــه غـــزل زما
ته مې تـــلوســه او تـــه تکـــل زما
بار د ژوند په ولـــو ســر ګــر دانـــه تل
زه یم مسافر، تـــه ســـر منـــزل زمـــا
هر خوا دمې کوهې او ګـــړنـــګونه دي
ته د کړلیچنو لارو مـــــــل زمـــــا
زه بندي د غم د تـــورتمونـــــو یـــم
ته دغو تیارو کې ئــې مشـــعل زمـــا
زه د ناهیلیو د کـــوهــــــی یــــو سف
ته مې ئې نجات او تـــه اجـــل زمـــا
دې ترخو یادونو کــې چې پـــائـــمه
ته مې ئې خواږه او تـــه عســـل زمـــا
زړه خو دې به یو ځـــل رانـــه وړی دی
راشه یو ځل بیا ،ډک کړه ګـــوګل زما
ته به مې د ژوند د پائښت ستوری شې
سم مـــې وو بس دغـــه یـــو اټکل زما

۱۹۹۹/۵/۱۳

د مینې زمرۍ

هغه د حسن ښاپیرۍ ده ، د ښکــــلا فرښته
له حیـــــا ډکه شنه غوټۍ ده ، د وفا فرشته

هره اداء ئې د نظر ، په زړه خوښۍ راولـــــي
د شنـــــه چمن مسته هوسۍ ده د حیا فرشته

په ترنم کې د غږ،روح ته ،زندګي ورکـــوي
د مـــو سیقۍ د ملک شهۍ ده ، درڼا فرشته

د تن له عطرو ئې وږمه د پسرلي اخـــلي ساه
تــــــړلي کان د خوشبوئۍ ده ، د بقا فرشته

هره غمزه ئې ددو سترګو ،یو زر غشـــي ولي
د شنه اسمان سخته ږلۍ ده د بریښنا فرشته

ځمکه اسمان ئې دښکلا د جلوو لـمر نیولی
د ټـــولو حورو شهزادګۍ ده، ددنیا فرشته

زمریه پام چې د هوس په دام ئـــــې کینوځې
د پښتـــــنې مینې زمرۍ ده،او زما فرشته

۱۹۹۹/۵/۲۴

عرش

مينه ژوند کې د انسان ، يـــو خزانه ده
دا د ټولو زيــورونو دُردانـــه ده

د احساس او عاطفې د اسمان عرش دی
د خوښـــيو او غـــمـــونو تازيانه ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

www.sikaraam.com

د کاله اور

میینه څه ده ؟د ژوندون د کـــاله اور ده
بې له میینې د انسان زړه سوی سکور ده

یا د اوراو د کـــنګل یوه ټوټـه ده
یا د تو رو تیارو تل کې یو زوړ ګور ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه څه ده

مینه حسن ده ، وفا ده او ښکـلا ده
مینه شور د زندګي ده او رڼا ده
د غرور او دغیرت د تاج الماس دی
مینه نن، مینه پرون، مینه سبا ده

۱۹۹۹/۶/۲۰

مینه

مینه گل ده ، په گــلــزار د سړیتوب

مینه لــمر ده په سهـــار د سړیتوب

مېنه گنج ده چې بها ئې مونده نه شي

نه خر څیږي په بـــازار د ســـړیتوب

۱۹۹۹/۶/۲۰

د اوبو تصویر

ته لکه غوټۍ د حیا شنو پاڼو کې پټه ښه

زه د تا په عشق کې لکه ګل غوندې رسوا خوشحال

ته زما د زړه صدف کې، ښکلې مرغلره ئې

زه دې په بازار د محبت کې په سودا خوشحال

ته بله ډیوه ، د شیشې منځ کې تل رڼه واوسې

زه لکه پتنګ دې په طواف او په رڼا خوشحال

ته پښتنه ناوې ، د عفت شالوکې پټه ئې

زه لکه ماشوم دې د دیدار په تمنا خوشحال

ته د اسمان ستوری، رسیدل درته مهال بریښي

زه ورک مسافر ،دې په جلوواو په ځلا خوشحال

ته لکه ایمان مې ، د وجود په ذروبره ئې

زه د عشق عاصي دې په وعده د نن سبا خوشحال

ته ئې د اوبو تصویر ، چې لاس د روړلی نه شمه

زه د وصال تږی ،په سراب یم د سارا خوشحال

ته لکه هوسۍ د ترئیدلو او ښکلا مثال

زه لکه زمری دې د خرام په تماشا خوشحال

۱۹۹۹/۶/۲۰

لټون

زه به وای مجنون که می لیلا چیرته مونـــدلې وای
یا می د جنون سیاله سارا چیرته موندلې وای
زه به د یـــما په خیر پـاچـــا د آریـــانـــا ومه
جام ته مې د مینې که سوما چیرته موندلې وای
وخته چې په غاړه تا کچکول د ګـــدایی راکــړ
کاش ! دې کوږ قامت ته مې امسا چیرته موندلې وای
ژونده ! ته به وریت وی د حسرت په تناره کې اوس
سوز ته د ارمان مې که ژړا چیرته موندلې وای
زه به د رسره ومه تــــر مـــرګـــه د زمري بخته
تا کې مې که څه لویه خطا چیرته موندلې وای

۱۹۹۸/۳/۲۱

د اندېښنو لړۍ

شپه دې د زلفو سلسلو اوږده کړه
که ما په دې ښکلو قصو اوږده کړه
شم له دې نیم نفس ژوندون نه لوګی
چې ستا ارزو ئې په کلو اوږده کړه
یوه غمزه وه ،د بڼو له شانه
چې ئې لړۍ د اندېښنو اوږده کړه
کومې اداء ته دې قیامت وو ایم؟
ورځ خو د مخ ، په پلوشو اوږده کړه
نه مړیدم دې ،په دیدن باندې زه
چې مې خبره په ورو ورو اوږده کړه
زمریه !سترګې له دنیا نه پورکړه
لحظه د وصل په کتو اوږده کړه !

۱۹۹۹/۶/۲۱

د مراد څرک

له حسده ليوني شم ائينې ته
چې نيولې ئې په غيږکې ستا تصوير دی
حسنه تا دا شورماشور په دنيا جوړ کړ؟
که شکولي مې مجنون عشق ځنځير دی
نظرڅنګه لار پيدا کړي ستا ليمو ته؟
چې مدهوشه دې د مخ رڼا ته ځير دی
دا د مشکو قافله په دې لار راغله؟
که خرام کې چيرته بيا زما نخچير دی؟!
چې په هر قدم کې، سل ځايه لګيږي
دا زما په تندي ليک، څنګه تقدير دی؟
د مرام په غره به، څرک د مراد وشي
هسې نه چې بې پايانه دا شوګير دی

۱۹۹۹/۶/۲۵